

*Thriller, který se noří do nejhlubších zákoutí lidské duše,
aby pronikl do srdce jedné ze světových velmocí*

KALYPSO

INGAR JOHNSRUD

HOST

Oslo, o osm let dříve

Stává se to každé léto. Některé dny s sebou přinášejí tak tropické vedro, až se chvěje vzduch. Asfalt potí olej, tramvaje čpí lidskými těly, Norové zapomínají, kde žijí, a nadávají na horko. Zima jim to spočítá.

Bylo tak chladno, že když Fredrik Beier zvedl ruku a chystal se zaklepat na dveře, kůže na jeho uniformě zavržala.

Okna žlutě natřeného dřevěného domu ve čtvrti Galgeberg — který tady stál snad od doby, kdy se město ještě jmenovalo Kristiania a splašky tekly jen tak po ulicích — zakrývaly široké závěsy, takže dovnitř nebylo vidět. Z komínu se však kouřilo. Sousedé nahlásili, že před půlhodinou tam kdosi křičel.

Policista se ohlédl přes rameno. Kolega Andreas Figueras stál za ním. Fredrika studily na nose brýle, a když se olízl v koutku úst, cítil, jak mu tam tají ledové perličky. Byt patřil místnímu úřadu sociálněprávní ochrany dětí a žila v něm jedna Ruska se svým synem. Utekla s chlapcem od jeho otce — farmaceuta Peder Rasmussena. Takové běžné jméno, které si člověk ani nezapamatuje. Otevřel jim chlapec, který nevypadal na to, že by už chodil do školy. Fredrik však věděl, že je mu osm. Když zvedl hlavu, aby si prohlédl tmavou chodbu, dorazil k němu závan horké páry. Andreas musel postavu v nízkých dveřích dětského pokojíku zahlédnout. Určitě si všiml i revolveru, který muž pozvedl, a došlo mu, že temné skvrny na jeho košili jsou od krve a že pára vychází z puštěné sprchy v koupelně. Ale Fredrik neviděl nic. Brýle se mu zamlžily, a když zvedl ruce k obličejí,

popadla ho za klopý silná ruka a vtáhla ho do chodby. Andreaso-vo zašátrání na rameni zmizelo a Fredrika poslala do kolen rána rukojetí revolveru.

Znovu se ozvalo bouchnutí dveří. Zaslechl vyděšený pisklavý chlapecký hlásek a pak se nad ním zdi zavřely.

Vlhkost. Lepká vrstva na čele pokračovala na krk, k místům, kde začínala těsná košile uniformy, a dál podél páteře. Nohy v zateplených zimních botách měl mokré. Slabě zalapal po dechu, ale vdechl jenom cosi temného, přes hlavu měl přetažený nějaký textilní pytel. Přepadl ho klaustrofobický pocit. Snažil se kopat, ale nohy měl spoutané. Stejně tak ruce. Měl je svázané páskou za zády. Tuhá vlákna koberce ho tlačila do prstů. Protáhl se, skrčil se, prohnul páteř, a než se stačil dát trochu dohromady, téměř u toho omdlel. Sledoval ohnivé záblesky, které se mu mihotaly před očima, pomalu počítal, zadržel dech, vydechl, zadržel dech, znovu vydechl. Vyčkával.

Rukojeť ho nejspíš zasáhla přesně do linie vlasů, protože bolest vystřelovala nejsilněji právě odsud. Když se teď nehýbal, bolest nejprve zesílila, pak jako by sevření lebky povolilo. Plíce se zaplnily vzduchem, už získal vládu nad svým dechem, svým tělem i svou myslí. Pulz se mu zklidnil.

Fredrik naslouchal. Ozývalo se nepříčetně veselé pobrukování a zvuk proudů vody ze sprchy dopadajících na smaltovanou plochu. Poznal tu píseň. Byl to Pepek. „*Já jsem Pepek námořník, já jsem Pepek námořník. Hmm, mmm, mmm, hmm. Já jsem Pepek námořník. Tutú!*“

Došlo mu, že leží na chodbě a útočník se pohybuje v koupelně. Zápěstí měl ulepená a byla mu zima. Pořezal ho nožem? Pak mu to došlo. Jak sebou tak divoce mlel, z posledních sil napínal svaly, až páska maličko povolila. Pára potom zareagovala s lepidlem a páska se začala rozlepovat a uvolňovat. Opatrně začal třít zápěstími o sebe.

„Tati? Já myslím, že teď už přijdou.“

Jasný hlásek se ozýval z druhého konce chodby. Chlapec stál určitě hned u dveří.

„Tutú!“ brumlal mužský hlas. „Pojď sem.“

Fredrik zaznamenal, že se chlapec rozběhl a jeho že někdo prudce zvedl do sedu. Muž se rozkročil před Fredrikem, serval mu z hlavy obal na polštář a Fredrik se musel nesmírně snažit, aby mezi kapkami krve, které mu ulpěly na brýlích, něco viděl.

Aby bohužel něco viděl.

Farmaceut Peder Rasmussen byl starší než on, silný s vyrýsovanými svaly na ramenou a na krku. Sundal si košili, na hrudi měl skvrny od krve. Sedl si Fredrikovi obkročmo na stehna. Tmavé vlasy spleené gelem mu zakrývaly šilhavé oči. Z dásně mezi řezákem a špičákem mu odkapávala krev. Asi k sobě tiskl čelisti tak silně, že si vylomil zuby. Jednou rukou svíral límec Fredrikovy košile, a tím ho dusil, druhou rukou mával revolverem.

Fredrik se zády opíral o vchodové dveře, ale došlo mu, že se za závěsy něco děje, protože Rasmussen těkal očima.

„Ustřelím tomu hajzlovi hlavu!“ zařval. „Dotkněte se těch dveří a vystřelím mu mozek!“

Ucítil hlaveň na čele. Pach potu, špatného dechu a máty. Muž s holou hrudí se na Fredrika poprvé podíval. Fredrik se v jeho pohledu snažil zachytit něco z toho akademického intelektuála, kterým měl Rasmussen být. Ale neviděl tam vůbec nic. Jen šilenství.

Rasmussen si špičkou jazyka olízl kapku krve z koutku, špičák se mu pokryl narůžovělou vrstvou. Nasál chuť krve a zasyčel: „Myslím to vážně. Jestli nevypadnou, vystřelím ti ten zsranej mozek z hlavy.“

„Tati... on rukama...“

„Pedere Rasmussene!“ zakřičel někdo zvenčí. „Pedere Rasmussene!“

Na zlomek vteřiny zaváhal. Ted', nebo nikdy. Bůh ví, co by se stalo, kdyby ten blázen přišel na to, že má Fredrik volné ruce. Zaklonil se a pak vši silou vyrazil proti ruce, ve které Rasmussen svíral revolver. Trefil ho do zápěstí, zbraň dopadla na stěnu. Fredrik chytil toho šílence za hlavu a přitáhl si ho k sobě.

„Ted'!“ zakřičel. „Není ozbrojený. Pojďte!“

Udeřil se o mužovo čelo do nosu, praskla mu tam nějaká céva, ale držel, zakousl se do kusu volnější kůže, pěstí bušil muži do uší, hmatal po ohryzku, znovu ho kousl. Ucítil krev.

Zdálo se mu, že tříštění dveří, které povolily pod nárazem beranidla, přichází jakoby z dálky. Avšak ne ten hlas. Ten slabý, vyděšený chlapecký hlas.

„Stůjte, nebo střelím.“

Ten se neozýval zvenku, ale odkudsi ze žaludku. Fredrik povolil stisk na Rasmussenově krku. Ústa sklouzla. Zvrátil hlavu. Začal kašlat krev. Chlap, který ležel na něm, jenom civěl.

Mezi nimi a vchodem se potácel chlapec. Nohy měl u sebe, paže zvednuté. V drobných, jako křída bledých dlaních svíral rukojeť revolveru. Hned za dveřmi stáli tři policisté ze zásahové jednotky. V černém, v maskách, zbraně připravené k výstřelu. Byl tam i Andreas, pod neprůstřelnou vestou se mu krčila uniforma.

„Stojíme,“ řekl jeden z mužů. Rozvážně. Až neskutečně rozvážně.

„Stáhneme se, chlapče. Ted' nestřílej. V klidu. Neublížíme ti.“

Předtím to byl prudký pohyb vpřed, nyní policisté couvali, velice potichu, ohleduplně, opatrně.

„Zastřel ty hajzly! Zastřel je!“ zaburácel ten blázen. Znělo to jako hlas šílenství, žlučovité plivnutí.

„Ne...“

„Tati...“
„Střílej!“

Nyní

S podzimem přišel déšť, s deštěm vítr a s větrem listí.

Neustával v práci. Ošuntělý blázen se stále ochomýtal kolem náhrobků a shraboval listí. Honil tupé zuby hrábí po zemi. Sundával zhnědlé listy rukou a pak je házel do pytle na odpadky, který tahal s sebou.

„Patetické,“ mumlal si muž, který se jmenoval Mikael Morenius. Řeřavý uhlík nedopalku při dopadu na asfalt zapraskal. Mikael na něj šlápl a rozzlobeně si uvědomil, že mu provlhly kožené boty.

Na parkovišti za ním se ozvaly rychlé šouravé kroky, které přerušil silný záchvat kašle. Otočil se k příchozímu. Starší mohutný muž se opíral o střechu jednoho z vozů, o ojetý modrý fiat, a vykašlával do kapesníku hleny. Mikael počkal, dokud záchvat nepřejde, a teprve pak se k muži přiblížil. Podal mu ruku.

Muž na něj jenom zíral. Uchopil Mikaelovu umělou ruku a pak se oba posadili do křídově bílého BMW.

„Ksakru,“ zasténal starý chraptivě, držel si kapesník před nosem a přitom rukou šátral po tlačítku, kterým se otevírá okénko. „Smrdí to tu,“ pokračoval se zřetelným ruským přízvukem.

„Já tady kouřím,“ řekl Mikael.

„To mi nevadí.“

„Tak to budou ty kořata.“

Mikael pootočil klíčkem, aby mohl ovládat okénko, a nechal ho sjet až dolů. Sám téměř nic necítil. O čich přišel, když mu lékaři amputovali ruku. Nikdo mu nebyl schopen vysvětlit, jak to spolu souvisí. Rus si na své straně otevřel okénko jenom na malou šěrbinu.

„Kočka vyvedla v motoru mladý. Ty mrňata tam pak dost rychle uhořely,“ vysvětlil mu Mikael.

Když osvětlení kabiny zhaslo, vytáhl Rus z náprsní kapsy obálku a podal ji Mikaelovi.

„Tady,“ řekl. „Důkaz, že mluvím pravdu.“

„Důkaz,“ zopakoval Mikael, když si ji bral.

Umělou rukou neobratně stiskl boční hrany obálky, až její obsah vyklouzl ven. Připadal mu v dlani neskutečně těžký. Špičkami prstů přejel po rubínech, nehtem poklepal na zářivý zlatý okraj. Kachní srdce. *Le Coeur de Canard*.

Chvíli seděli a pozorovali stíny na horizontu. Neúnavný boj toho osamělého muže s podzimem. Mikael s pokývnutím podal Rusovi telefon.

„Čeká.“

Starý důstojník otevřel dveře a vystoupil. Mikael mluvil a přitom si navlékal šperk. Narovnal se na sedadle, aby pocítil jeho tíhu. Chladný kov a drahokamy mu spočívaly na prsou. Zlatý řetízek dosedl mezi krční obratle tak, jak měl. Konečně.

Když Rus nasedal do auta, silně kašlal. „Takže to nepočká?“

Mikael zavrtěl hlavou. „Jestli je pravda, co říkáš... tak jsi zachránil život mnoha lidem.“ Znělo to obchodnický. „Rádi bychom se ti za to odvděčili.“

BMW se rozjelo a muž mezi hroby přestal hrabat. Zvedl pytel na odpadky, vysypal z něj listí na zem, strčil dovnitř ruku

a vytáhl předmět, který tam ležel. Cepín. Na kovu se zaleskly dešťové kapky. Když se snažil otevřít zámek fiatu, opakoval si poznávací značku druhého vozu.

3

Anxiolytika. Znepokojivé. Na uklidnění. Dýchací funkce. Životní situace.

Univerzitní nemocnice.

Slova ozývající se za sklem, která se srážejí v páru na oknech, až se promění v kapky, které stečou k sobě, a zůstanou pouze holé koruny stromů vyryté nad koksově šedým osloským říjnovým nebem. Když nadporučík Fredrik Beier neochotně otočil hlavu k lékárně, uvolnily se mu náplasti, které přidržovaly obvaz na hlavě.

„Krevní testy prokázaly přítomnost prostředků na zmírnění úzkosti a značné množství léků proti bolesti. Společně s alkoholem. S velkým množstvím alkoholu.“

Lékařka stála vedle postele, obdélníkové brýle si posunula na čelo. Teď se začetla do lékařské zprávy a červeným nehtem si přitom přejížděla po širokém nose. Na Fredrika se nedívala.

„Pro vás, pro člověka, který vás bude ošetřovat, a pro vaše...“ lékařka zaváhala a podívala se na dvě ženy, které v nevelkém pokoji seděly na vratkých stoličkách, „rodinné příslušníky je teď nejdůležitější, abyste přišli na to, proč k téhle situaci došlo. A začali to nějak řešit. Aby k ní nedošlo znovu.“

Třela si nos tak silně, až jí zbělel.

„Nějaké informace... o sebevraždě a depresi,“ řekla a vsunula mu pod brýle na nočním stolku několik brožurek. Pak odešla.

Fredrik Beier kdysi slyšel, že si pacienti tady v univerzitní nemocnici mohou sami vybírat obrazy, které budou mít v pokoji. Dumal nad tím, kdo v tomhle pokoji asi ležel před ním, že si vybral obraz dvou šklebících se klaunů, kteří balancují na laně nad dálnicí. Očividně šlo o člověka, který na tom byl ještě hůř než on. Snažil se o obrazu zavtipkovat, ale neznělo to nijak přesvědčivě.

Žena, která pod tou mazanicí seděla, se neusmála. Byla to Bettina, jeho přítelkyně. Jenom na něj civěla a přetáhla si pletený svetřík přes ramena, jako by jí byla zima. Mezi prsty kroutila vlákno, které vytáhla z rukávu. Černé vlasy jí sklouzly do čela.

Ticho přerušila druhá žena. Alice. Fredrikova exmanželka. Právě před jejím bytem ho záchranáři sbírali — uprostřed ulice Stoltmakergata ve čtvrti Grünerløkka. Měl v sobě neskutečné množství léků a alkoholu. Tam ležel, před bytem, kde Alice žila se svým druhým manželem Erikem.

„Jo... co se stalo, Fredriku? Andreas říkal, žeš byl úplně v pohodě, když jste se rozešli. Je to kvůli...“ mluvila teď vlídněji, „zase kvůli Frikkovi?“

Fredrik a Alice spolu měli dvě děti. Teenagery Jacoba a Sofii. Mívali ovšem tři. Smutek z toho, že Frikk zahynul při požáru, se nedal nijak utišit. Samozřejmě že šlo o to. Ale uplynula už dlouhá doba. Třináct let. Už se nebudil každé ráno se srdcem zmrzlým na kámen. Když zavrtěl hlavou, náplasti ve vlasech a na krku povolily.

Co se ten večer před necelými dvěma dny vlastně stalo? Nevybavoval si to. Tedy, něco si pamatoval. Společně s Andreasem uzavřeli vyšetřování dalšího případu zneužívání dítěte. Dalšího v té nekonečné řadě případů, v nichž se řešila znásilnění dětí

rodinným příslušníkem a které na ně připadaly v oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů v okrsku hlavního města Osla. Opět odcházel ze stanice s jakousi podivnou černou dírou v prsou. Zašli si na jídlo a na pivo, najedli se, popili a pak... pak mu všechno splývalo. Kakoфонie hlasů, sirén, nepochopitelné únavy a vzteku. Hluk. Nedokázal ta slova od sebe odlišit, stejně tak pocity a nálady. Až do chvíle, kdy se věty začaly formovat na okenní tabulce a on se probral tady v nemocnici.

„Cos řekla dětem?“

Alice si utáhla vlasy stažené do culíku. Došlo mu, jak je každá jiná — Alice a Bettina. Tam, kde byla jeho přítelkyně štíhlá a tmavá, byla jeho exmanželka plná a světlá — vzhledem i povahou. Zatímco Bettina v sobě měla zvláštní jiskru, úzké vyzývavé oči, které v něm vždycky dokázaly probudit touhu, Alice byla... laskavější.

„Nic,“ odvětila Alice. „Sofii zavolám během dne. A Jacob... no, ten přece o víkendu nezůstával doma, měl koncert. A nemyslím si, že by Bettina...“

Bettina si mnula ruce, bylo slyšet šustění suché kůže. Když se Sofie odstěhovala do Bergenu, kde studovala, rozhodl se šestnáctiletý Jacob, že bude žít s otcem.

„Ne,“ pronesla Bettina, „musíš si s ním promluvit sám.“

Vstala. „Jenom nechápu,“ dodala, „proč jsi sakra ležel na ulici před jejím domem,“ pohodila rukou k Alici, ale dívala se na něj. „Jako nějaký umírající indián nebo co.“

„Cítila by ses líp, kdybych umřel u nás?“ zeptal se Fredrik.

„Jo!“ odsekla Bettina.

I když pršelo, na polích na poloostrově Bygdøy ještě pořád ležela trocha sněhu. Kafa Ikbálová z auta sledovala, jak bílá barva mizí a zůstává jenom břecha. A i ta se do večera rozpustí.

Vyšetřovatelka si dávala načas. Politovala gardistu, který se před branou královského statku klepal zimou, a zadívala se na fasády domů ve skanzenu. Jaká divná směsice domů, budov, chalup a postavených městských čtvrtí, které někdo vytrhl ze základů a přenesl sem. Jednou tam šli se školou a teď si znovu vybavila, co ji tenkrát napadlo — jak tady kdysi bývalo bílo. Sníh, lidé, dokonce i jídlo, které jedli — brambory s omáčkou, mouka a ryby. Kdy se tady objevila první občerstvení s kebabem? Mešity a na rohu obrázek toho Turka?

Cesta z centra trvala jenom chvilku, kabina vozu se ještě ani nevyhřála a za oknem se už objevila krajina zaplněná domky a vedlejšími silničkami. Tady bydlí ti největší boháči z celého Norska, pomyslela si, a svůj blahobyt dávají okázale najevo svými příbytky. Vilky jak vystřižené z tyrolského venkova tady stály hned vedle těch funkcionalistických. Taková jihnorská idylka na steroidech, patologická studie zděděných peněz, rozfofrovaných milionů získaných z těžby ropy, cyniků a šťastlivců. Vždy dokonalí lidé s podvyživenými psy a naddimenzovanými autáky.

Na východní straně poloostrova, kde se terén zvedal do mírného hřebetu, parkoval mezi vilami policejní vůz a Kafa zastavila vedle něj. Seděla v autě a poslouchala déšť, který rozeznával hliníkovou karoserii auta.

Vzpomínala na první vraždu, kterou po nástupu na oddělení násilných trestných činů a sexuálních deliktů řešila. Tenkrát

jí velel Fredrik Beier, ten čahoun. Myslelo mu to dobře, ale čím dál častěji propadal jakési trudnomyslnosti. Zpočátku ho měla ráda. Dost ráda. Ale cosi mezi ně vstoupilo. Teď ho vídala jenom zřídka.

Kafa si rukou přejela po krku a klíční kosti. Otok už splaskl, ale ještě pořád to bolelo. Do prdele. Teď na to nechce myslet. Teď ne, protože tenhle případ je speciální — tahle vražda patří jenom jí. První vražda, jejíž vyšetřování povede ona. Dlouhé tmavé vlasy si stáhla do culíku a vzala si pláštěnku. U brány čekali dva policisté v uniformách.

„Klukovi, co nosí noviny, se to nějak nezdálo,“ informoval ji jeden z nich — menší chlápek se širokými rameny — a chlupatou rukou ukázal na schránku. Kafa na ni zamžourala. Na mosazné cedulce bylo krasopisně vyryto *Gerda Thraneová*. Pětaosmdesátiletá vdova, jediná obyvatelka vily, jak se dozvěděla.

„Roznáší tady už léta a všiml si, že paní Thraneová si už nějakou dobu noviny nevyzvedává. Ve dveřích je takový ten staromódní vhoz na dopisy — nejdřív tam nakukoval a pak zavolal policii.“

„A vy jste byli uvnitř?“

„Ano, je to celkem síla.“

Policista jí otevřel bránu, ale Kafa místo toho o několik kroků ustoupila. Ruce si dala v bok. Vilu obloženou červeně natřeným dřevem chránil před zvědavýma očima neudržovaný dřívěšový plot. Ke vchodu vedla březová alej. Vila byla vysoká, i když podle oken se dalo odhadnout, že stěží ukrývá více než dvě patra. Dům nepůsobil nijak okázale, spíš jenom masivně a udržovaně. Kafa odhadovala, že je z něj vidět na osobní přístav ležící v zátoce Langviksbukta.

„Nebylo zamčeno,“ vysvětloval Kafě policista, když se zastavili před vchodem. Uschlé růže se tiskly ke štíhlým oporám vedle dveří. Někdo je před začátkem zimy zapomněl ostříhat.

Vstupní hala byla rozlehlá, ale obložení stěn a tkané závěsy jí dodávaly jakousi tísnivou atmosféru. Kafu hned udeřil do nosu ten zápach. Už se jí z něj nedělalo zle, ale i tak se pokaždé cítila nepříjemně. Zároveň ovšem pociťovala jisté chvění. Hasiči nemají rádi požáry, přesto jim činí potěšení je hasit. Ona to měla stejně se zločiny.

Na cestičce vedoucí k domu se jí na kozačky nalepilo listí, teď se sehnula, aby si natáhla igelitové návleky, a všimla si, že se jí policista dívá na zadek. Stál tam, jako by měl dojem, že by mu měla za pomoc, kterou jí prozatím poskytl, nějak poděkovat. Così zabručela, podívala se do tmy za skleněnou výplní dveří a pak je loktem rozevřela.

Zvenku působilo obydlí docela obyčejně, ale hala, do které vstoupila, se zvedala až pod střechu, nějakých osm nebo deset metrů. Ze stropu visel honosný lustr. Stěny zdobilo masivní teakové obložení, ale dojem z exkluzivního dřeva kazily ohnuté hřebíky napůl trčící ze zdí. Musely jich být celé stovky. Vězely dokonce i ve dveřích. Vybledlé čtverce, obdélníky a ovály napovídaly, že na každém z nich visel nějaký obraz, rámeček nebo co to bylo.

Je součástí policejní práce, že člověk vchází do soukromí jiných lidí, ale když Kafa vstoupila na tmavorudý koberec, který pohlcoval veškeré světlo i zvuk, měla dojem, že právě narušila klid nějaké svatyně. Pokoj vypadal jako mauzoleum. Přímo před ní se vypínalo široké mahagonové schodiště s nízkým oblým zábradlím. Schodiště ústilo na ochozu, který se táhl po stranách haly. Mrtvola nedopadla až dolů, nohy měla několik schodů nad podestou.

Byl to muž. Měl silnou nadváhu, pravděpodobně byl středního věku. Z rysů obličeje toho moc nezbyvalo, protože byl mrtvý už nějakou dobu. Ležel na zádech, na sobě měl špinavé tmavomodré tepláky. Stehna a kotníky byly vytočené do stran. Volná košile odhalovala holou hrud' a nevýrazný krk. Tlustý zeleno-

černý prst ještě pořád svíral ouško keramického hrníčku, který ležel rozbitý vedle.

Když policista za jejími zády zakašlal, lekla se.

„Vypadá to, že mrtvola má vřadu na hlavě hlubokou ránu, v místě, kde lebka dopadla na schody.“

Kafa se předklonila, aby se podívala. Světlé vlasy pod nánosem zatvrdlé krve zčernaly. Kůže zmodrala. Muž neměl žádné boty, jenom černé tenisové ponožky. Z jedné z nich vyčníval zčernalý palec.

„Kdo to je?“ zeptala se Kafa.

Policista vytáhl průhledný sáček s řidičským průkazem. „Mikael Morenius. Jmenuje se Mikael Morenius. U pohovky v jídelně jsme našli jeho řidičák.“

Kafa si sáček vzala a natočila ho ke světlu z lustru. Řidičský průkaz vydaný před deseti lety, na fotografii byl vážný hubený světlovlasý muž.

„Ten teda přibral.“

„To teda jo.“

„A pak... spadl? Byla to nehoda? Ale co dělá tady? Doma u nějaké staré vdovy? A kde je ona?“

Policista zavrtěl hlavou.

„Proto jsem to ohlásil kriminálce. Paní Thraneová zmizela.“

5

Během dne chodil Fredrik na vycházky s Kroisosem, večer se vplížil do kuchyně, vzal si židli a posadil se před Jacobův pokoj.

Tam položil hlavu na zeď, narovnal si ztuhlé koleno a poslouchal. Z nemocnice ho propustili před dvěma týdny.

Kroisos patřil Bettině. Jako každý správný kokr byl nervózní, měl vyčítavé oči a často trpěl průjmy. Smutnýma očima, opravovala ho Bettina, pak mu posunula velké brýle s ocelovými obroučkami do vlasů, pohladila ho po kníru a řekla: „Jako máš ty.“

Tipoval Brahmse, ale jistý si nebyl. Až do chvíle, kdy se k němu Jacob přistěhoval, bral Fredrik synovu hru na violu jenom jako koníček. On sám v mládí koketoval s klarinetem. Ale tohle bylo jiné. Jacob studoval na Konzervatoři Benjaminu Buese. Má talent, říkal jeho učitel a slovo talent pronášel, jako by chtěl Fredrika informovat o požáru. O požáru v peněžence, napadlo ho, protože tisícovky za hodiny navíc jen lítaly. Když tam však ten večer poslouchal, napadlo ho, že tato investice nebyla marná.

Pro otce není úplně snadné vysvětlovat synovi, že krabičky ve skřínce nad umyvadlem jsou nový druh antidepresiv a že táta je doma, protože se v opilosti předávkoval léky. Jak tam tak posedával a poslouchal, v hlavě se mu objevovala stále další a další vysvětlení. Ale tyto simulované dialogy končily vždycky stejně — tím, že se Jacob zeptá, proč se to stalo. A Fredrik mu nedokáže odpovědět.

A tak ten večer prostě vstal a zaklepal.

„Je ti divný, proč nepracuju?“

„Tati, o tom se nemusíme bavit.“

„Já myslím, že nejspíš musíme.“

Jacob zavrtěl hlavou. Měl husté tmavé kudrnaté vlasy.

„Říkala ti máma něco?“ Fredrik se pokusil o úsměv.

„Nemůžeme se bavit o něčem jiným? Teď na to nemám náladu.“

„No dobře, o čem teda?“